

тата и следилъ съ погледа си момчето. Той се приближилъ до капитана и го запиталъ:

— Защо изложихте това момче на такава опасностъ?

Капитанътъ отвърналъ:

— Не се безпокойте, възрастнитѣ моряци падатъ, но тоя младежъ не пада. Той се изкачва като катерица.

Онзи пакъ погледналъ нагоре и видѣлъ, че малкиятъ смѣлчага още стоялъ. Бурята бѣсна бела и застрашавала да преломи мачтата като суха пръчка. Морячето се държало здраво и завръзвало вжжето. Следъ четвъртъ часъ то слѣзло долу невредимо и весело се усмихвало.

„Слава на Бога!“ — извикалъ човѣкътъ, сърдцето на когото отъ страхъ почти било спрѣло да бие.

Сжщиятъ день още той потърсилъ младежа и го запиталъ, дали не го е било страхъ.

— Да, като чухъ заповѣдъ-

та на капитана, много се уплашихъ! — отвърнало момчето.

— Азъ забелязахъ, че ти се уплаши. — казалъ човѣкътъ. — И навѣрно въ каютата се колебаеше, дали да изпълнишъ тая заповѣдъ?

— Не се колебаехъ, но искахъ по-напредъ да се помоля на Бога, затова стидохъ тамъ. Смѣтнахъ, че нѣма живъ да слѣза долу и трѣбваше да се помоля. Но следъ молитвата вече никакъ не ме бѣше страхъ.

Човѣкътъ го запиталъ, где е научилъ да се моли.

— Когато още бѣхъ въ кжщи, — заявилъ морякътъ, — моята майка ме научи да се моля. И като ме изпращаше на пжтъ, тя съ сълзи на очи ми поржча, винаги да се моля, та Богъ да ме запази отъ нещастия. До сега съмъ изпълнявалъ и до гробъ ще изпълнявамъ нейната поржка.

Отъ нѣмски:

Ал. Величковъ

„Благъ е Господъ къмъ ония, които се Нему надѣватъ“.

(Библията: Плач. Иер. 3:25)